

sł. E. F. Paulus

1. Pięk - nyś ty, wdzięcz - nyś ty, gór - ny kra - ju mój! — Ku
 2. W nie - bo mknie tę - skny wzrok, do ro - dzin - nych stron, — tam.
 3. A - le już skoń - czy się cię - kiej pró - by czas. — Wnet

1. to - bie rwie się ser - ce me i tęs - knych my - śli rój! Nie
 2. ty - le mi - łych po - szło już, mnie cze - ka jesz - cze zgon. Tu
 3. się o - two - rzy Oj - ca dom, Pan w nie - bo przyj - mie nas. Nie

1. zie - mia jest oj - czy - zna mą, choć kwie - ciem wa - bi maj, tam
 2. cią - gły bój i znoj - ne dni, a świat po - grą - żon w złym. W piel -
 3. sły - szal te - go za - den człek ni do - strzec te - go mógł, co

1. w gó - rze, tam, gdzie gwia - zdy lśnią, jest mój oj - czy - sty kraj.
 2. grzym - ce mej za cias - no mi w o - bo - zo - wi - sku tym.
 3. kry - je w so - bie przy - szły wiek, co nam zgo - to - wał Bóg.